

Arrest

**nr. 128 298 van 27 augustus 2014
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2014 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 augustus 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies) aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 augustus 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2014 om 10u30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. DANEELS, die loco advocaat I. FLACHET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 december 2006 trad de moeder van de verzoekende partij in het huwelijk met de heer A.M., van Belgische nationaliteit.

Op 15 augustus 2007 diende de verzoekende partij een visumaanvraag in op grond van artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) en dit in functie van haar Belgische stiefvader.

Op 28 september 2007 werd het visum gezinshereniging aan de verzoekende partij toegestaan.

De verzoekende partij kwam in België aan op 29 december 2007.

Op 25 januari 2008 diende zij een aanvraag tot vestiging in, in functie van haar Belgische stiefvader.

Op 5 februari 2009 werd zij in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 10 december 2013 bevestigde het Hof van Beroep te Brussel, het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel, waarbij het huwelijk tussen de moeder van de verzoekende partij en de heer A.M. werd vernietigd.

Op 20 maart 2014 werd het beschikkend gedeelte van het arrest overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand.

Op 1 juli 2014 nam de verwerende partij de beslissing tot intrekking van het recht op vestiging ten aanzien van de moeder van de verzoekende partij. Op diezelfde dag werd ten aanzien van de moeder van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Tegen deze beslissingen diende de moeder van de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gekend onder de rolnummers 157 801 en 157 805.

Op 2 juli 2014 nam de verwerende partij de beslissing tot intrekking van het recht op verblijf in het kader van gezinshereniging ten aanzien van de verzoekende partij. Op diezelfde dag werd ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Op 20 augustus 2014 nam de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de thans bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat in zoverre het de bedoeling zou zijn van de verzoekende partij om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten, overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet tegen een maatregel van vrijheidsberoving een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Artikel 72, tweede lid, de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2..2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.2.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.2.2.1. Eerste middel

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 39/79, § 1 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij stelt dat zij een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft ingediend tegen de beslissing waarbij haar recht op vestiging wordt ingetrokken en tegen het hierna volgende bevel om het grondgebied te verlaten. Zij meent dat er toepassing zou moeten worden gemaakt van artikel 39/79, § 1, 5° en 7° van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat er in sommige gevallen geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen beroep is ingediend.

De Raad laat gelden dat de bestreden beslissing noch een verwerping van een aanvraag om machtiging tot vestiging (artikel 39/79 §1, 5°), noch een beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht of beëindiging van het verblijf (artikel 39/79 §1, 7°) betreft, doch wel een bevel om het grondgebied te verlaten omdat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de termijn waartoe zij werd gemachtigd door haar visum en omdat zij met haar gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Daarenboven werd ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing tot intrekking van haar recht op verblijf in het kader van gezinshereniging genomen en geen beslissing tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot vestiging, noch een beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht of beëindiging van het verblijf, waardoor zij zich prima facie niet dienstig kan beroepen op de bepalingen van artikel 39/79 voormeld, die op het eerste gezicht niet van toepassing zijn op intrekkingbeslissingen. De redenering van de verzoekende partij dat artikel 39/79, § 1, 5° mutatis mutandis zou moeten worden toegepast kan geenszins worden gevolgd. Artikel 39/79 van de vreemdelingenwet somt op een limitatieve wijze op welke beroepen van rechtswege schorsend zijn. Intrekkingbeslissingen vallen hier prima facie niet onder.

Een schending van artikel 39/79, § 1 van de vreemdelingenwet wordt in de stand van het geding niet aangetoond.

Het eerste middel is niet ernstig.

2.2.2.2. Tweede middel

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij meent dat zij zich niet bevindt in de situatie van artikel 7 van de vreemdelingenwet, niettegenstaande haar een beslissing tot intrekking van haar recht op verblijf ter kennis werd gebracht. Zij stelt dat zij binnen de wettelijke termijn een beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en zij is van oordeel dat dit beroep een schorsende werking heeft waardoor de beslissing tot intrekking van het recht op verblijf als onbestaande dient te worden beschouwd en zij nog steeds over een recht op verblijf zou beschikken. Tot slot stelt zij wel houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten nu zij eerstdaags in het bezit zal worden gesteld van een bijlage 35.

Aangezien de verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op artikel 39/79 van de vreemdelingenwet, zoals hierboven uiteengezet bij de bespreking van het eerste middel, houdt de redenering van de verzoekende partij dat zij niet onder de toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet zou vallen om reden dat zij een schorsend beroep heeft ingediend bij de Raad tegen de beslissing tot intrekking van haar recht op verblijf, prima facie geen steek.

Zelfs als zou er een schorsend beroep zijn ingediend, quod non, dan nog zou zulks geenszins tot gevolg hebben dat de beslissing tot intrekking van het recht op verblijf onbestaande is. Zulks kan enkel het gevolg zijn van een vernietiging van deze beslissing.

Evenmin kan de verzoekende partij dienstig voorhouden dat zij eerstdaags in het bezit zal worden gesteld van een bijlage 35 omwille van haar schorsend beroep bij de Raad waardoor zij zich niet in een onwettige verblijfssituatie zou bevinden. Het door de verzoekende partij ingediende beroep heeft prima facie geen automatisch schorsende werking en bovendien blijft de verzoekende partij in gebreke haar bewering te staven. De verzoekende partij kan met dergelijke blote bewering prima facie niet aantonen dat zij op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen over de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten beschikte.

Een schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet wordt in deze stand van het geding niet aangetoond.

Het tweede middel is niet ernstig.

2.2.2.3. Het derde middel

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 27 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij stelt dat artikel 27 van de vreemdelingenwet betrekking heeft op de mogelijkheid tot opsluiting van een vreemdeling en niet het bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Verder stelt ze dat het niet correct is van verweerder aan te stippen dat ze geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel, nu tegen dit bevel een beroep hangende is.

Zoals de verzoekende partij zelf aangeeft heeft artikel 27 van de bestreden beslissing betrekking op het gedeelte van de beslissing tot vasthouding en niet op het bestreden bevel. De Raad doet enkel uitspraak aangaande de vordering tot schorsing in zoverre gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar de verzoekende partij een schending van de materiële motiveringsplicht ontwaart omdat er gemotiveerd wordt dat ze geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel toont de verzoekende partij niet aan dat deze feitelijke vaststelling niet correct is. Het loutere feit dat de verzoekende partij van oordeel is dat deze vaststelling niet redelijk is, laat prima facie niet toe de schending van de materiële motiveringsplicht vast te stellen.

Het derde middel is niet ernstig.

2.2.2.4. Het vierde middel

In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet.

Ze verwijst naar de bepalingen van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet en stelt dat dit artikel enkel kan worden toegepast ten aanzien van personen die illegaal op het grondgebied verblijven. Zij verwijst naar haar tweede middel en stelt dat zij wettig op het grondgebied verblijft ingevolge haar automatisch schorsend beroep. Voorts stelt ze dat zelfs indien dit artikel zou kunnen worden toegepast de verwerende partij diende te motiveren waarom zij haar geen enkele termijn geeft om het grondgebied te verlaten en niet een termijn tussen 1 en 7 dagen.

Zoals hierboven reeds besproken maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij over een automatisch schorsend beroep beschikt waardoor zou moeten aangenomen worden dat zij nog steeds wettig op het grondgebied verblijft. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt kan de verwerende partij prima facie wel toepassing maken van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij stelt dat het haar niet duidelijk is waarom zij geen enkele termijn gekregen heeft om het grondgebied te verlaten, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat er door de politie op 19 juni 2010 een proces-verbaal werd opgesteld voor winkeldiefstal en dat er op 23 februari 2014 een proces-verbaal werd opgesteld wegens opzettelijke slagen ten laste van de verzoekende partij. De verwerende partij merkt op dat er een risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde. Aldus lijkt er prima facie wel een motivering aanwezig te zijn welke de verwerende partij heeft aangewend om tot een termijn van 0 dagen te besluiten.

Het vierde middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

Waar de verzoekende partij onder de uiteenzetting van haar moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangeeft dat de thans bestreden beslissing haar recht op een daadwerkelijk beroep tegen de beslissing tot intrekking van haar recht op vestiging miskent, kan de verzoekende partij niet worden gevolgd daar de Raad haar beroep tegen de beslissing tot intrekking van de vestiging ingevolge de gevorderde voorlopige maatregelen zal onderzoeken alvorens er uitvoering aan de bestreden beslissing kan worden gegeven.

Waar de verzoekende partij ook nog zeer summier de schending van artikel 8 van het EVRM uiteenzet onder het moeilijk te herstellen ernstig nadeel wijst de Raad er op dat zijn moeder en jongere broer eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, zodat er hoegenaamd geen sprake is van het niet kunnen verder zetten van het gezinsleven, voor zover dit al zou bestaan. Evenmin kan de verzoekende partij voorhouden dat haar privéleven volledig in België ligt nu zij slechts in 2007 in België is aangekomen en de tijd die zij doorbracht in haar land van herkomst veel ruimer was dan de tijd die ze in België doorbracht. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig augustus tweeduizend veertien door:

Mevr. J. CAMU,

rechter in vreemdelingenzaken,

Mevr. C. FRANSEN

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

J. CAMU